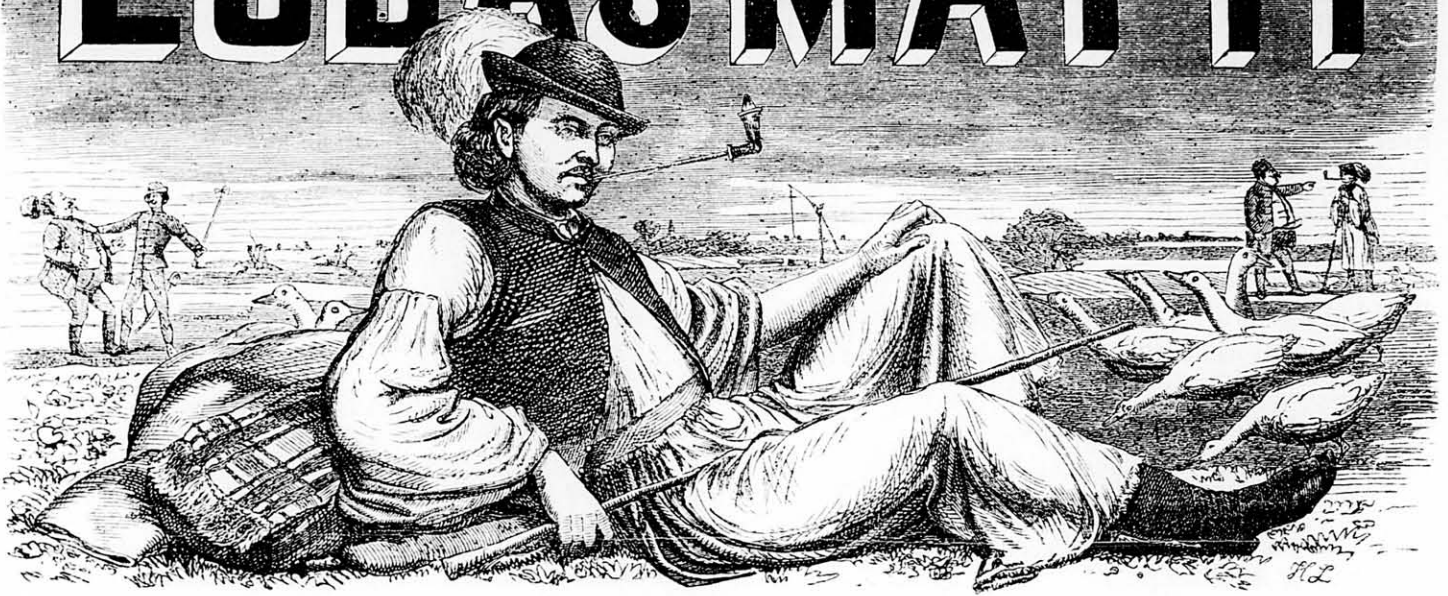

LUDAS MATYI

a magyar nép mulattató képes ujsága.

Megjelenik
minden vasárnap.

Ára 3 hóra
csak egy forint.

Az előfizetési pénz
a kiadó-hivatalba
3 korona-uteza, 18. szám alá
küldendő.

Pest, június 30.
1867.

13. szám.

Gyűjtőknek
öt előfizető
után
tisztetelpéldány jár.

SZERKESZTŐI IRODA:

Magyarutca 1. sz.

ide küldendő mindenféle kézirat,
mely Luda s Matyi-nak van
szánva.

A veres sapkás.

Mintha most is látnám . . emlékezem rája . . .
Mintha most is itt a szemem előtt állna . . .
. . . Pedig régen volt az! gyermek valék még én:
Sokszor elringatott az öreg a térdén.

Sokszor elringatott az öreg a térdén,
Elmult jobb napokról szomorun beszélvén;
Beszélt, beszélt sokat, s azon vettem észre:
Pár reszketeg könnyü tolt a szemébe.

Én kérdeztem aztán: mért sir János bátya?
Zokogva felelte: azt az Isten látja!
Azután folytatta tovább a beszédet:
— Megfutott előttünk Szolnoknál a német!

A mi zászlóaljunk volt az első sorba, —
Mi mentünk volt velök négy szemközt szuronyra,
Mikor a rohanót harsogva megfújták,
Nem tudta az ellen merre vegye útját.

Mint mikor az árviz gátját elszakítja,
S ellenállhatlanul rohan le a sikra —
Ugy rohantunk mi is a vérengző harcza,
Hösi tüztől égvén a vitézek arca! . . .

Lobogott előttünk háromszinü zászló:
„Győzelem vagy halál“ volt az ismert jelszó . . .
Győztünk is mi mindig, elfutott az ellen —
Nem mert megállni a „veres sapkás“ ellen.

Hej! szép idő volt az! ha rá emlékezem,
Bánatos könnyárban uszik a két szemem . . .
Verje meg az Isten, a ki! . . . erre arra . . .
Ily sötét napokat hozott a magyarrá!

És Görgei volt ez! . . . világos . . . világos . . .
Azóta oly sötét emlékü Világos —
Az a sötét emlék egy vérvő nép átka,
Egy vérvő nép átka — melynek nincs hazája!

SZAPULÓ MATYI.

Toldalék a régi álmoskönyvhöz.

A.

Alkotmányval álmodni : keserű csalódás.

Almát savanyut enni : Deákpártinak a baloldal-lali ezivódás, más jóra való embernek, a kö-zös ügyek feletti aggodás.

B.

Bécsbe menni : spenótot kapsz ebédre

Bach miniszterről álmodni : provisorisch volt hi-vatalnoknak a régi jó idökre való édes visszaemlékezés.

D.

Deákkal álmodni : gyomor terheltségből ered.

Delegációval álmodni : Raixrát lesz belöled.

H.

Honvédet látni : hiú remények.

Hirnököt olvasni : hasmenést kapsz.

I.

Idök tanuját olvasni : gazdagságodban apró mar-hadög üt ki.

K.

Koronáziót látni : adó-executiót várhatsz.

M.

Miniszternél tisztelegni, s hivatalt kérni : ma-gyar embernek hiába való fáradozás, né-metnek jó fizetés.

O.

Országgyűlési képviselövel beszélni : dolgodbani hátramaradás.

P.

Pápát látni : hiába valóság.

Papot látni : asszonyinak jó reménység.

R.

Reverendába járni : férfinak esapás, fejéreseléd-nek jó, de csak este.

S.

Szamarat látni : alkotmányos ujhirt hallassz.

Szenteket látni : ezivakodni. A cultuszminiszter új rendeletet ad ki.

Számot 1848-at látni : veszedelmes, ily ezimü új-ságot olvasni : epe láz.

T.

Török császárt látni : Szentté avatnak valami kálvinista süttött Rómában.

U.

Ugorkát ültetni, s rajta járni : kis keresztet kapsz vagy megválasztanak valami tiszteletbeli helyettes viczenótáriusnak valami egyletben.

V.

Vil'gosnál Görgeivel beszélni : beestelenség, felpo-foznak.

Eredeti levelek.

XIX.

Téns uram!

Meg vót hát már a nagy lagzi Pesten, ettek, ittak téns uramék, emberségesen piros Pünkösöd napján, meg vót a nagy öröm uggi kérem szeretettel? de bezzeg nem lehetett nagy vigasságok azoknak a nagyhasu püspök uraknak, akik az ünnep tiszteségére sorba le potyogtak a nyeregből, — hiszen téns uram! bizony nem is pari-pára való a pap, — osztán ha már éppensígesen gya-logjába nem akartak járni, hát mért nem ültek szá-már-ra, mint a Jézus Krisztus mikor Jerusalembé ment, na csak téns uram a pap katedrába való, nem nyeregbe, gyalogjába is nehéz az egyenes úton haladni az olyan elhízott nagy uraknak, hát még ha valami tüzes vérü rugós ka n e z a kerül alájok, a melyik felhányja a farát?

Uggyan kérem szeretettel téns uram! meg tudná ki-gygelmed mondani nekem azt, hogy vajjon annak a sok urí embernek miért aggatták a nyakába azt a minden-féle keresztet meg ezüst pénzeket? — meg osztán mi do-log az, hogy sok olyan uraknak kell már ezután arany sarkantyut viselni, akik bizony eddig még rézből is ne-hezen tudtak csináltatni. Hát már ezek osztán mind kü-lömbek lesznek mint mink vagyunk, szegény hétköznapi ordinári emberek? — hisz uram most mindenfelé azzal bolondítanak benünket, hogy így uggy egyenlőség, ha én kend hát kend is kend lesz ezután, de hát bizony mikor egyiknek arany keresztet, a másiknak arany sarkantyut, a harmadiknak meg arany tallért akasztanak a nya-kába, hejj uram nem oda vergál ez — csak hamis a vi-lág téns uram! látom én.

Megkegyelmeztek hát már téns uram uggyi még an-nak is, akit ezellött 18 esztendővel felakasztatott a nimet? lesz is hát már sok szelid hazafi, ha mind haza kerül a ki ez ideig ette a párizsi pogácsát, m g a török birka hust riskásával, — lesz Deák téns urammak privátása meg mendikássu elég.

Hát oszt az a sok magyar gyenyeralis mit csinál majd ide haza sereg nélkül? tán bizony Klapka gyeny-e-rális uram is most ü felségénél valami heverő svadront kért komandirozni. — nem tudja kigygelmed téns uram?

Hallom téns uram! hogy a muszka császárt va-lami kájjfétás polyák meg akarta löni; teremtö Isten uggyan már hogy nem férhetnek attól a sok császártól meg királytól, bizony még ez is uggy elbusulja magát, hogy elszökik valahová, osztán majd hogy sajnálná az a sok drágu tót ember, a ki mostanába bucsura sereglett hozzá Moszkovába. Hanem bezzeg a burkus király uggyancsak nyakalta a tokai bort Párizsban, azt írja az ujság, — bizony bizony nem jó velle nagyon sokat kóstoltatni azt a csalóka italt, mert még majd rá vásik a foga, magára Tokajra is, tavaly is már közel járt Pozsonhoz a ba-jonéttja.

Uggyi téns uram! az a Napoleon császár még is csak töri a fejét valamibe, hogy annyi mindenféle csá-szár meg király volt nálla mostanába? mer hát csak on-nan gyanítom én azt, hogy mikor uggy miköztünk, pász-tor emberek közt is valami baj van, hát össze jövünk; osztán hát kitudjuk mikor valami baj környékez benün-ke, — na csak nem tetszik az nekem, mikor uggy össze csapzik a sok koronás fejedelem, mert akkor bizonyosan kutya jár a kertbe.

Azt is olvastam én az újságban, hogy a római pápa ö szentsége a mi királyunk ö felségének teligráfon küldte meg az áldást a koronázásra, — ni kérem szeretettel, — ha hát már így is megtörténhetik a dolog sorja, nem jó volna e minden vasut stázióon egy plébános urat tenni majd abból a sok nemzetes barát urakból, a kik nemsokára kiszabadulnak a kalastromból, osztán majd ha valamiféle házaspár meg akar esküdni egymással, hát csak — (már a hol pap nincs) alá állanak a dorót-nak, oszt a másik faluba meg a tisztelendő nemzetes plébános ur csak meg billegtetni a dorótot, s oszt akkor úgy ümlene az áldás igazán mint jégesőkor a menkő. Feki mesterség is ez a dorót a b e, téns uram! valjon nem poróáltak-e még rajta lopni?

Hejj hejj téns uram! csak nem adnám egy tuczt szentér, hogy most paraszt em'er vagyok — már ezután csak mi leszünk olyan emberek, akít úgy szólítanak, hogy „k e n d á” mert már Iczikéket is téns urakká teszik mahónap, oszt a parasztság rendje meg marad tisztán, mer hát elhidje kígyelmed, hogy szintugy rosszul esett még a zsidónak is, ha azt mondták hogy kend, — de hát már én osztán nem sokat bánom, ha valamennyit megeszik viczespánnak is, én azért a mihez szótham a mellett maradok.

Magyar pinzt is nyomtatnak már ugýi téns uram! aranból meg ezüstből — ugýi azért, mert hát ez a mostani táncznóta nevezetű fakó bankó nem ér egy fületlen pitykét sem és nem acceptálják az adósságba, a mit a miniszterek elvállaltak. Teremtő isten, azelőtt erővel czípeltek ki az országból az ezüstöt aranyat, most meg bolondjából magunk adjuk oda a németnek, osztán tanúság kíp-pen még rá nyomjuk az ország czimerét is — csak lá tom én, hogy sok ember több bolondot csinál, mint magába egy szál. Na de hiszen téns uram! a ki utoljára marad, majd tegye be az ajtót. Isten áldja meg kígyel-medet.

Karakán Marozí

gulyás-bujtar.

Pattantyuk.

A kalandjairól híres diák Győri Mike, midőn egykor per pedes apostolorum supplikálta a nagy világot, találkozott egy kolduló baráttal, s miután egy irányban haladtak, diák és barát czimboraságot kötve, mély beszélgetésbe ereszkedének.

— A többek közt kérdé Mikét a barát: „Domine spectabilis! — ha szabad kérdenem — ugýan micsoda vallásu ön?”

— „Kálvinista“ — felelé Mike.

— „Kálvinista! — szólt újra a barát — bizony sajnálom, nagyon sajnálom, hogy ezt az eretnek vallást követi. Mert hát lássa barátocskám! az önök vallása épen olyan mihaszna, mint ime itt ezen árokparti csalán la.“

— „Igazá van önnek — válaszolá hevenyészve Mike — mert hát a növények közül — nem véve ki még a keserű lapot is — csak ez egyetlen egy az, melyet senki sem ohajt használni — kulipendiumul.“

Erősen nézegeté végig egy diák vele szemközt álló diák társát.

„Mit nézesz oly erősen drága jó barátom?“ kérdé a végig nézett.

— „Benned egy szamarat“ — lön a durva válasz.

— „Szamarat!“ — felelt kaczagva amaz — no ha te én bennem szamarat látsz, akkor én mindenesetre — tükör vagyok.“ —

Panizált, azaz kenyerezett a diák, s hogy magában ne rágja azt a száraz „marczit“ hát kenyérhez valóul valami nóta félét dudolt.

Egyszer csak megszóllítja, — ugý viszás humorral — egy hozzá közelben tanulgató s esendet vágyó barátja: „ej pajtás! pompás melodiáddal egészen elbájolsz“

„Igen, tehát én Orféus vagyok, ki az oktan állatokat is elbájolom.“

A k . . . i vásárban ruhaneműt árult a zsidó, s a sátorhoz lépve egy diák mester ember: — rámutat a kint logó Deák-köpönyegre s kérdi: „mi ennek az ára Izrael!?”

— Annak az áró — felelt a zsidó — hát khéremlessan, hogy ha esztet meg akar venni az ifjor, — csak hormincz forint.“

„Tyűh de méreg drága, nem nekem való“ — válaszolt a vásárolni akaró — s távozni készült.

Am a zsidó erősen megragadá, s addig addig hogy tizenöt forintért — mennyit a deák csak tréfából ígért érte, — nyakába sózá a köpenyt.

Fizetés közben kérdezé a diák: „Ugýan Izrael! már hogy lehet az árából így kitartani valamit, s egyszerre csak fele áráért oda adni?“

„Ugý khéremlessan thetszik thodni — fejté meg a kérdést Izrael — hogy hát ez a khüpnögy „Deák khüpnögye“ s akarok, hogy feleljen meg annak, a kinek a nevirül elkhürüstülték: mer hát ű már félét elengedte a phulitikában az 48-iki alkhutmányból . . . csak illik hát, hogy én is engedjem az ű khüpnögyének egyik félét az árájából.“

Muzsikáltak a cigányok s járta a diákság de fizetni csak nem akarózott senkinek. Oda megy egyszer az egyik cigány s kéri: ides nagyságos ifju uraim adjának esák egy kit pár forintocskát a segin zsenisek sámára. Ezt megcsilapítani akarja a másik more s azt mondja, „hálgáss te bibást, nem látod már milyen nagyon ádnának ezek csak vóna nekik.“

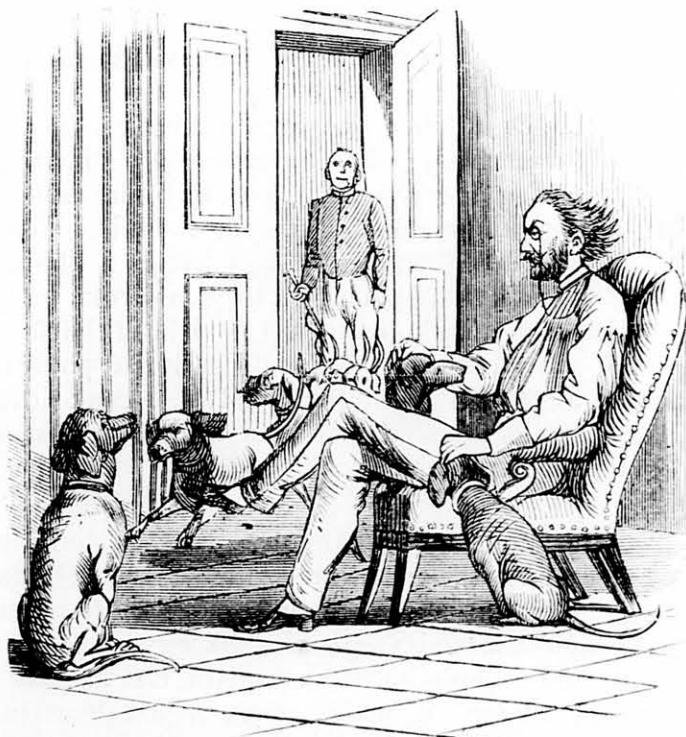
Báró Bikficz Lajoska krétasarkantyus

A méltóságos báró a „bonton“ szabályai értelmében reggeli pongyolában fogadja Luft Puderka kisasszony vizitjét.

Luft Puderka látogatása után Bikficz báró hideg fürdőt vesz.

A fürdés után Ő méltósága, — gyermekei nem lévén — kedvencz ebeivel mulatja magát

A családi élet örömeinek élvezése után séta lovaglást tesz.

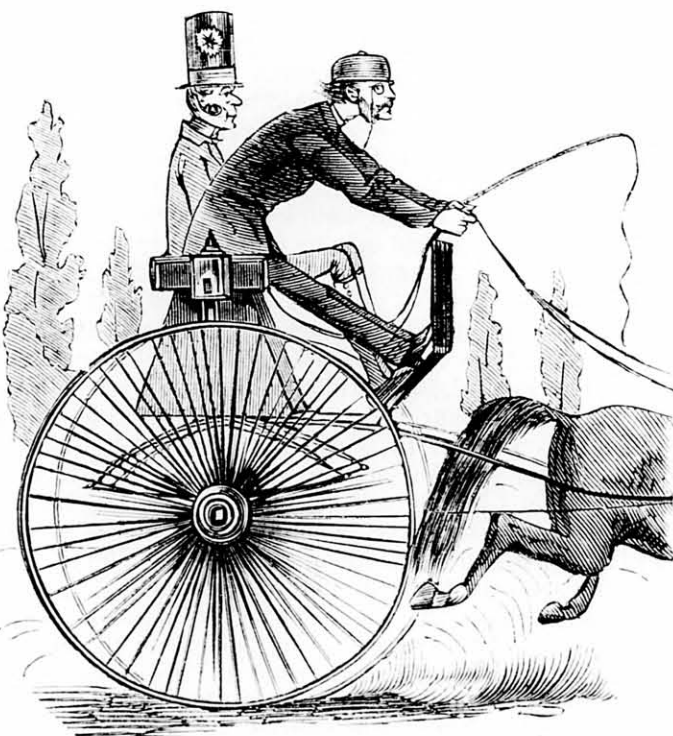
vitéz! minő jóra való polgára a hazának?

Egy órától kettőig a váci utcán szemüvegezi a delnöket.

Két órától ötig elveszt ő méltósága tarokkon egy ezres banknótát, de a honvédalapra nem jut egy sekszedli sem.

Ebéd után kikocsizik Bikfiéz báró a város erdőbe s kelve telik benne, hogy mindenki ujjal mutogat rá ezen szavakkal: „nézzétek csak azt a fél bolondot.”

Estve osztán ő méltósága elmegy a magyar színházba, — fídon! elmegy a német théátrumba s ottan látésövezi Gallmayer kisasszonyt. Ilyen jóra való polgára báró Bikfiéz Lajoska a hazának.

Furcsa világ

(talált vers.)

Furesa világot élünk mondhatom,
A réginek még nyoma sincsen —
Uj erkölcsök és szokások mindenütt,
Az ember bárhová tekintsen.

A tejes száju negédes kölyök!
Fél öl hosszú pipaszárral jár,
S azt a pelyhet, melyből tán idővel
Lajusz válik, pödörgeti már

A szabó inas most már nem inas,
Gyakornok ha mezitláb jár is...
A csizmadia legény lön segéd —
És óh a májszter! principális.

Az ifjuság, érteve azokat kik
Megnéztek vagy három iskolát,
Egytől egyig úgy véd, tudor, tudós
Vagy művészek nevezi magát.

De fejök azért lángész! — egyetem!
Mindenhez tudnak, jól értenek,
A Zenithől, egész a nadirig
Terjed az ő szerény nézetek.

S az öregek! ezek sem jobbak, a
Század kórja az ő bajok is.
Ezek meg a fiatal játszák és
Jó pénzért van foguk, hajuk is.

Furesa világot érünk mondhatom,
A bort oly kis itzével mérik...
Professor a csepü evő zsidó —
S a poéták egymást dicsérik.*)

Az in fhelesigem.

Miuthán az ojságba olvasta az in fhelesigem a mit in irtam, hát must arra khért, hogy írjak ü rüla is valamit az ojságba. Nü — gondutham magamba megtheszem, hogy theljik nekbi is gyünyürisige, s remillem epehez, hogy nagyun is megflug vele eligedni.

Hát khirem alássan a musthani fhelesigem nekhem Gatt segne a másudik fhelesigem. Az igaz, szhip egy derik, és merkwerdig khürázsirt asszony az in fhelesigem, de szheret is engem groszárthig! epehez nach nix da gewesen! Khirem annyira szheret, hogy a khed vemir mig a pharádi vizet is megissza jú bural. Epehez hogy issza! eshak úgy fhujik bele, mint büggöbe hajdanába a húszos. Phedig khirem alássan azelütt nem ittha nix üm di Welt! De in azt mundtham nekhi; Má czikhám! Máczikhám lelkhem nür epehez a thropfen az in khedvemir angyalum! Is khirem megitha az in khed

vemir, is must úgy issza das hat die Welt nach nix gesehen! Nem gyüyük eleget hurdatni.

Azuthán az in fhelesigem nem eshak szheret engem, hanem e mellett wie sögt me? thiszta asszony is; nagy rendet thart a házná, mint ha eshak ü vüna a Deák Fherencz. A szhubájában a világirt se engedthe vüna meg ezelütt hogy duhányuzzak, vagy hogy igü phipával bemenyek, az ü szhubájába — üm die Welt! meg nem thürte vüna, khikhergethett vüna a phukhlok fhenekhire De miutha engem ujan nagyun szheret is khikihültem vele (mer egy khiesit üssze is khaptunk azelütt) azutha must má nem bányja, ha a wi sögt me az — az ám bithuson phipázuk is. Ippen úgy thesz mint a biesi khurmány, az se engedthe vüna meg azelütt világirt se, hogy magyar dohányt pipázhasunk, de miutha khikihülthünk, is van magyar wie sögt me? Fhinanzmenisztheriünk — nü! azutha má megengedi, hogy alkhutmányus thrafikhut is phipházhasunk jú drága phinzir.

Az igaz báthur asszony, nem fhil az senkithül is, velem is mindig khatunássan beszil, azuthán úgy khumandiruz, mintha eshak ü veszthette vüna el a Khünig-greczi phatáliát Ha epehez zum beischpiel, nekhi khül üjj ruha, is in azt mundom — arra nines szüksiged is az drága — akkhu ü mindjárt azt mundja: „a háztharths khüzüs ügy, tehát júgom van khüvetelni, hogy a khüzösből nekem szhuknyát vegyél“ muszháj engedni, mert a khüzös ügy azt khivánja, khülümben phürölne egy, hogy khüntelen vünik megszükni (de ezt eshak a thekhiüthetes szherkeshethü ornak mundom, világirt se thesik errül beszilni.)

Ha azuthán in akharok phildának ukhäär egy pár új eshizmat varatni, mert arra nagyun is szüksigem van, akkhu megint fhüllip az asszony, is azt mundja: „a háztharths ügy huzza magával, hogy minden khidás mirsikelt legyen, azirt in azt mundom, hogy nem khül nekhed új eshizma, mert the eljárhatz abba a rusz esizmába is.“ Akkhu az az átkhuzott „khüzüs ügy“ azt huzza magával, hogy thuvább is rungyusan járjak, mert khülümben megint eshak phürül azir a közös ügyir, phedig nem fhil khét emberthü se, ujjan retthenethesen khurázsiss asszony. Ha epehez zum beischpiel valakhi vele az utcán üssze phüröl, hát akkhu ü meg áll a khapuba és unnan phürül. Ha azután az fheli gyün — akkhu azuthán ü gyün be az udvarba, — akkhu meg ü mén a khanya ajthuba és unnan phürül, de még is phüröl. Ha phedig az a khanya ajtuhoz khüzeledik — akkhu ü a szuba ajthu alá mén, is utt phürül, mig phedig nagyon phürül, de azir mig is phürül. Ha azuthán epehez az a khanya ajtun belip?! akkhu meg ü hirthelen khinyitja az a szuba ajthut s bemén, azuthán hamar bezárja, is utt phürül, mig phedig retthenethesen phürül, és phedig vissza phürül — de azir — mig se fhil! Ujan khürázsiss asszonyt kheveset látni mint az. Cshak azt nem szherethem, hogy nagyun elfhugad mindent, akhar milyen bulond dolog legyen is az, iphen úgy thesz, mint a majurithás — hanem must má thuvább nem dishesérem, mert khülümben atthul tarthuk, majd ezt a dishesirethett is khüzüs ügynek thekinti, is majd velem is phüröl, mig phedig retthenethesen nagyon phürül, úgy hogy mig a pharádi viz sem fhug használni

alázatus szolgálja

Az üreg Ábrahám.

*) A ki ezt a verset elvesztette, jelentse magát a Ludas Matyi szerkesztőjénél, honorárium fejében tiszteletpéldányt kap érte.

Ha olykor

Ha olykor a jelen idők folyamára —
 Honfi érzelemmel komolyan gondolok,
 S látom : hogy az eszmék zavart folyam-árja
 Most is önző lelkek viharán háborog. —
 Hitem, s reményemnek erős sziklavárát...
 Olykor csüggedés, bú, ostrommal megszállják.

Vihar, viharra kél szegény lelkem felett,
 S ezernyi erővel tán meg is döntenék,
 Ha nem vigasztalna szenvedésim között
 E tudat : hogy a ki magasba felért,
 Még egyszer nem juthat mint jutott annyira,
 Mert a magasra jár legtöbbször — — i s t e n n y i l a .

Szittyá.

A befenekelt zsidó.

(Furcsa történet, de hogy igaz, kezeskedik érte a dabasi pü-
 kösdi legátus.)

K . . . városában bizonyos Schwarz Kóbi nevű ma-
 téria kereskedő becsületes izraelita ifjúr mondhatatlanul
 beleszeretett N. N. kádármester tízrül pattant iczinke
 piczinke kis feleségibe, s hogy veres szemecinek lapos —
 de esalfa kacintásait a szeretetre méltó nővel megértesse,
 egy vásárlás alkalmával azt mondja a számlát tudakozó
 nőnek : „khedves khegyed ! nem thartuzik must nekem
 semmivel, mert már a szép szemci pislantathása min-
 dent megfizették.“

Daczára ennek a saldirozásnak, fizetni akart a nő ;
 de Kóbi azt semmiképen nem fogadta el ; míg végre is
 nyájas köszönet mellett bucsut véve, fizetés nélkül volt
 kénytelen távozni a menyecske.

Kóbi kikiséré kedves vendégét, s halkan sugá fü-
 leibe : „ugyan khéremlássan ! mikhur lehetem oly szeren-
 csés hogy tisztelgüczhetem mogának otthon ?“

— Akár estére — lön a válasz — s ezzel az iczinke
 piczinke ellebegett.

Kóbi ifjúr nem az a legényke volt, ki az ígéretek
 bizton ne számítson, — alig hogy beesteledett, felkeresé a
 menyecskét, s legelső dolga is a volt, hogy a különben
 is alig pislogó mécesest kioltsa.

Még füstölgött a méceses hamva, midőn az ablakon
 erősözrej — egy erős férfi hang ütötte meg a bentlevők füle
 dobjaikat : „asszony ! nyisd ki az ajtót !“

„Váj mir ! váj mir ! hova szologyyam magamat ! ?“
 — Csak hamar a konyhába, oda a félfenekü hordó-
 dába galambom Kóbi ! — javaslá az asszony

És ugy lön Mikorra az ajtó megnyilt, már akkora
 Kóbi meglapulva csendesesen kuezorgott a hordó fenekén.

— Hát anyjuk ! — szólalt meg a kádár az ajtót
 maga után bezárva, csak azért jöttem meg ilyen hirtelen
 hogy azt gondoltam : sohase kérek én senkitől is hitelre
 pénzt, itt van a konyhában ez a félfenekü hordó, befene-
 kelem ma, s holnap a piacon kész pénz üti érte a mar-
 komat. —

Erre nagy hirtelen — csak ugy a sötétben — rá-
 veti a hordóra kész fenekét a pintér, s tiki tak, tik tak
 . . . befenekelé a hordót.

Ezután kádár és neje nyugodni tértek, s mivel
 Kóbi nem zavarja vala a csendet, alvának szép csende-
 sen hajnalig.

Reggelre kelvén az idő, hangosan parancsolta ne-
 jének a furfangos pintér, hogy forraljon vizet, mert ő az
 imigy amigy összehányt hordót ki akarja forrázni.

Hallja vala Kóbi a rettentő parancsolatot, hallja
 vala a mint a konyhában :

**Lobog a láng, bög a katlan,
 Száll a szikra, fojt a füst,
 Föl a fürdő, forr az üst.“**

de még sem mozdul vala.

A pintér azonban megelégedett azzal, hogy kegyet-
 lentül megszurkoltatta Kóbít, nem forrázá ki a hordót, ha-
 nem kihemperité az udvarra, az udvarról az utcára, s
 két hosszú utcán végig hempergetvén felállítá azt a pia-
 czon Kóbiék boltjuk előtt, rá irván a felső fenekére : „en-
 nek a hordónak száz forint az ára.“

A kádár félre állva nézte, mint bámulják a hor-
 dóra irt magas árt, s mint tudakozódik annak mesés ára
 felől még az öreg alkusz Imele Iezig is.

Kóbi — ki a fenékre állított hordó száján fél szem
 mel kitekintgetett — meglátván Imele Ieziget, először vön
 bátorságot a megszólalásra, mondván : „Iezeg ! khüm !“

Az öreg Iezig körülnézett . . . hogy vajjon honnan
 jöhet az a hozzá intézett bizalmas szózat ? s miután a hor-
 dóból kinyujtott ujj integetéseit meglátta s meggyőző-
 dött arról, hogy nem ő beszél hasból, oda lépett a hordó
 mellé e szavakkal : „khi vagy ! ? és mit akharod én
 thülem ?“

— Én vagyok itt a Schwarz Kóbi, erdj és mondj
 meg az én tháthelemnak, hogy vegyen meg esztet a
 hurdót. —

No hiszen az öreg Imelének sem kellett több, mint
 a ki ostorhegyet fut, szaladt az öreg Schwarzhoz tudul
 adni, hogy Khóbi be van fenekelve egy hordóba.

Az öreg Schwarz elősietvén, megvevé a hordót 75
 az az hetvenöt forintért, s az öreg Iezig elvivék azt
 sokat hányatott tartalmával együtt haza oly csendesesen
 miként az ápolást igénylő s ültetésre szánt tojásneműt
 szokás.

Ámde e történet nem maradhatott titokban, s a sze-
 renesétlen Kóbinak mai napig sincs egyéb neve mint a
 „befenekelt zsidó.“

Adomák.

Az egyik kálomista papi céhbe — nevezzük
 p. a. mező földinek — folyamodott egyszer egy
 jeles készülségü fiatal papi egyén alkalmaz-
 tatásért.

Sok csürés csavarás után csak kimondta biz
 az egyház egyik assessora „elmehet isten híré-
 vel, azt se tudjuk ki lova fia, itt nincs rokonság-
 ban senkivel se.“ Azt feleli erre a kándidátus,
 — de hiszen jöhetne is ide, ha maga a Jézus
 Krisztus akarna is önök között megtelepedni,
 azt is elküldenék mert az sincs itten ro-
 konságban egyikőjükkel se.

Komám ? azt beszélte a tiszteletes ur, hogy
 már most szabad sajtó van, ugyan mi le-
 het az a szabad sajtó ?

Hát a bizony komám abból áll, hogy sza-
 badon sajtolhat bennünket a nimet.

Politikai diskurszus

Iczik szomszéd és Mihály gazda között.

Iczik. Halutta azt a szép khis históriát khend Mihály gazda, a mit a khunokkal thür-tént?

Mihály. Mit naszomszéd!

Iczik. Hát forspon-ton vitthék a khunukat küzgyülés-re Jászberénybe a czeplédiek. Ut-küzben osztán bele kheverettek a pulithikába. A khujonok azt állithutták: hogy az

alkhutvány már thükeletesen vissza van állítva s az országhnak minden khivánatai egytölegyig teljesöltek. A czeplédiek pedig azt mundták, — nem uda Boda! nem láttak ík hunvidkatunat akhurat se méz, mint az íklüm; a debreczeni postapecsét még must is csak „Debreczin“ feliratu; — a Kossuth bankhu még se jár, pedig Czepléden még must is van hárumszor annyi, mint az a spinóth színü nimet bankhu; a Ludas Matyira még must is ráöthik a stemplit sat. A khunok nem akartak engedni, a czeplédiek sem akartak thágítani, végre is annyira össze pulitizáltak, hogy a czeplédi fuvarosok megállították a kocsikat fele utban s azt mundták a khunoknak, hogy száljanak le töstént, mert ík bizuny ulyan pecsovies emberekkel nem mennek tovább egy tapudtat sem.

Mihály. Hát aztán szomszéd mi lett a históriának vége?

Iczik. Mi lett? a lett hallja khend! hogy a khunok nem akarván leszállni a kocsikról, — a czeplédiek khapták magukat .. lerakták íket tisztéségesen az útfélre és utt hagyták íket a faképnél.

Verstalány.

Karakán Marczitól.

Hol sovány, hol pohos, kopasz vagy szakállas
Kezében felfűzött borsó szemet olvas
Kaputrékján kívül köt gatyamadzagot,
Ájtatos képet vág — szentül pislant nagyot.
A Kantus zsebében, — erő! persely vagyon
Amaról meg pikszis, mert tubákos nagyon.
Faluról városra az egész országban . . .
Mintha csak bujdosna átoktól fogottan.
Vándorlással tölti a derága időt,
Süvegel egyiránt hívöt és nem hívöt.
De ha hivatalos uniformisban van
S parádében fungál kiesinben és nagyban
Áll, átkoz egyiránt józan embert bárgyút,
S ha tudná a sütné Zvinglire az ágyút.
A hízalót gyűjti kóborlása közben . . .
Pohos pajtásinak a gazdag szerzetben.

Ludas Matyi gyorspostája.

Jaj bakkom a nyüstyt . . .
A nem tista dolog:
Hogy ős Buda várán —
Mátyás palotáján —
A nemzeti zsásló!
Kittüze nem lobog.
Miért nem lobog hát,
Még mondom azs okát:
A sárgafekete . . .
Zsásló mért ne lengne?
Mikor Feri bácsi!
A legeslegelső . . .
Magyarból lett ostrák . . .
Gyönyörködik benne.

Debreczenbe „egy választó polgár“nak: kevés kihagyással közöltetni fog.

Pugricsfalvára — L. bikikó urfnak:

Csinján bánjunk kissé a dologgal urfi!
A photographia szemet talál szurni.
Egyébiránt ezt is kiadja Matyi!

Monorra: „a hitelbe ígért generál“ még nem rukkolt be, alkalmasint még mindig a stázio utczában recognosciroz.

Hársli Smilinek: Lapunk érdekében kifejtött buzgalmit ezutánra is kikérjük.

Szittyá Puffnak Dabasra: Mind használható, köszönet ére te.

Bodzási Jeremiásnak: a kuldemény közt több sikerült, a „zsidó ujongez dalát“ nem sokára el is dudoljuk.

Nagyságos döbrögi Döbrögi Mátyás cz. k. tanácsos urnak: Hahó! hurrah! csakhogy kiugrattuk a nyulat a bokorból, öszve került hát Ludas Matyi és Döbrögi! no képzelem minő pompás mulatsága lesz a publikumnak?

Munkatársainknak: becses közreműködésükre a jövő évnegyedben is számítunk.

Kérelem a t. előfizető közönséghez!

Tisztelt negyedéveselőfizetőinket, kiknek előfizetése a jelenlegi 13. számmal lejárt, honfiai bizalommal felkérjük, hogy a jövő évnegyedre is legyenek szivesek

LUDAS MATYIT

a magyar nép mulattató képes ujságát járattni, s

előfizetéseiket minélelőbb megújítani,

hogy

ugy ne járjunk, mint az első évnegyedben — midőn kétszerannyi példányt nyomattunk, mint a menyti előfizetőnk ápril elsejére berukkolt, még is már a 2-ik hóban jelentkezett előfizetőknak teljes számú példányokkal nem szolgálhattunk.